

Geen fiets

korte verhalen

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

In de tram

korte verhalen

ISBN 9 789464 057034

Op een bankje

korte verhalen

ISBN 9 789402 192247

Wim van den Berg

Geen fiets

korte verhalen

Auteur: Wim van den Berg
Foto omslag: Wim van den Berg
ISBN: 9 789464 351224
© 2021 Wim van den Berg

Voorwoord

Hoelang ik over het schrijven van een verhaaltje doe? Dat wisselt uiteraard. Maar nooit kort. Ik zoek naar de juiste volgorde van de gebeurtenissen en de juiste woorden. De verhaaltjes moeten snel gelezen kunnen worden. Alsof het verhaaltje in een vloek en een zucht opgeschreven is. Zo'n verhaaltje schrijven kost tijd. Zelden ben ik tevreden en het kan altijd beter.

Inhoud

Plastic bordje	7
Bobby	9
Kattenkwaad	11
Even binnenkijken	13
Appelmoes	15
Buurvrouw	17
Restaurant	19
Dilemma's	21
Wijnkenners	23
Vliegreis	27
Vrouwenlogica	29
Turbulentie	31
Mijn baas is een Amerikaan	33
Bij de basiliek linksaf	35
Nadir en Reda	39
Tompoucen	43
Ogen	45
Politiepaarden	47
Vreemde snuiter	49
Zes kilometer	51
Aan de bar	53
Verbazing	55
Golf	57
Bij de tandarts	59
Optometrist	61
Geld	63
Jacqueline	65

Vauxhall of Opel	69
Vuurwerk	73
Geen fiets	75
Auto verkopen	77
Oudste neef	79
Bescheiden	83
Alzheimer	85
Tessa	87
Het gaat nergens over	91
Peer	93
Glasgerinkel	95
Olielampen	97
Klaverjassen	99
Krijgen we ook bloemen?	101
Nieuwe schoenen	103
Balletje	105
Ijdeltuit	107
Ouder worden	109
Boulevard Périphérique	111
Wachten voor de supermarkt	113
Vrouw in het zwart	115
Er zit een luchtje aan	117
Wil je mijn papa zijn?	119
Bep en Gé	121
Waterpas	123
Oranje Bierhuis	125

Plastic bordje

Ja, ik ben weer eens ingegaan op een uitnodiging voor een verjaardagsfeest, inclusief eten. Het probleem is dat er altijd te veel mensen worden uitgenodigd en dat de huizen te klein zijn voor het aantal uitgenodigde feestvierders. Alle keukenstoelen, eetkamerstoelen en krukjes worden de woonkamer in gesleept om de gasten van een zitplaats te voorzien. De eetkamertafel wordt aan de kant geschoven tegen de muur en dient als selfservice tafel voor de drankjes, nootjes, pinda's, kaasblokjes en toastjes. Wil je iets van de tafel pakken, dan moet je goed oppassen dat je niet op iemands tenen gaat staan, of een glas uit iemands hand stoot.

Tegen etenstijd worden de flessen drank en de glazen op de aan de kant geschoven servicetafel gezet en komen er schalen met eten bij en bakjes met bestek, borden en papieren servetten. Omdat ik geamuseerd met een vrouw naast mij zit te praten, weet ik wat mij te wachten staat: een plastic bordje. Want als je als een van de laatsten bij het buffet komt, dan zijn de gewone borden en het bestek al in gebruik. Wat rest zijn plastic bordjes en plastic bestek.

Als ik met mijn gesprekspartner bij het buffet sta, zegt ze: 'Er zijn geen borden en bestek meer.' 'Jawel, daar op de hoek van de tafel staan plastic bordjes en bestek.' 'Waar moet ik dan zitten om te eten? Ik zie geen tafel.' 'Je kan teruggaan naar je keukenstoel en met je bord op schoot eten.' 'Maar dat ben ik helemaal niet gewend.' 'Het zal wel moeten; iedereen doet het zo.'

Ze schept een plastic bord vol met hapjes en vraagt: 'Hoe kom ik bij mijn stoel? Ik kom handen tekort. Het bordje moet ik met twee handen vasthouden. Het is zo slap, het buigt helemaal door. En waar laat ik mijn vork, mes, lepel, servet, stokbroodje en glas wijn?' 'Leg het stokbroodje op je eten. Ga maar naar je stoel met je bordje, dan breng ik de rest zo bij je.' Terwijl ik mijn plastic bord vul met eten, hoor ik iemand in de verte zeggen: 'Hé, je staat op mijn tenen.' Ik zie dat mijn gesprekspartner de boosdoener is. Van schrik houdt ze haar bordje scheef en het stokbroodje valt op de grond. Ik stop het bestek in de achterzak van mijn spijkerbroek en twee servetten in een voorzak. Twee glazen wijn houd ik vast in één hand en in mijn andere hand het plastic bord met eten. Als ik bij mijn keukenstoel kom, zie ik dat de rok van mijn buurvrouw onder de vlekken zit. Ze ziet dat ik ernaar kijk en zegt: 'Komt door dat plastic bordje.'

Bobby

Onze bovenburen in Amsterdam hebben een hond. Het is een zwarte boxer, Bobby, een lief beest. Ze laten hem nooit uit en ze gaan nooit met hem wandelen. Ze doen gewoon de voordeur open en dan loopt Bobby de twee trappen af. Als hij geluk heeft, staat de portiekdeur open en kan hij doorlopen naar buiten. Anders moet hij wachten tot iemand de flat verlaat of binnengaat.

Ik moet voor mijn moeder naar de drogist in de Jan van Galenstraat. Als ik de trap afloop zie ik Bobby zitten bij de deur van het portiek. Hij kijkt mij aan en kwispelt met zijn korte staartje. Hij loopt met mij mee naar de drogist. Af en toe stopt hij even bij een lantaarnpaal om te snuffelen of te plassen. Bij de drogist loopt hij door naar de tramhalte. Door de etalageruit zie ik hem zitten bij de halte. Als de tram arriveert zie ik tot mijn verbazing dat Bobby de tram springt. Ik ren naar buiten en roep: 'Bobby!', maar de tram rijdt al. In de drogisterij zegt de vrouw achter de toonbank: 'Die hond stapt wel vaker op de tram. Over een uurtje is hij weer terug. Is die hond van u?' 'Nee, van mijn bovenburen.'

Het zit me toch niet lekker. Stel je voor, straks zijn ze hun hond kwijt. Ik besluit het voorval te melden bij de bovenburen. De buurvrouw doet open en vraagt: 'Wat kom je doen?' 'Bobby is op de tram gestapt in de Jan van Galenstraat, tegenover de drogist.' 'Nee, dat kan toch niet!'

De buurman komt er ook bij en zegt: 'Jongen, kom even binnen. We bellen de trammaatschappij.' De buurvrouw pakt de telefoon, zet hem op de speaker en zegt: 'Mevrouw,

Bobby zit in de tram.' Ze wordt onderbroken: 'Als uw zoon een geldig plaatsbewijs heeft, kan hij uitstappen waar hij wil.' 'Nee, u snapt het niet. Bobby is onze hond. Hij is ingestapt in de Jan van Galenstraat.' 'Hoe ziet uw hond eruit?' 'Het is een zwarte boxer. Hij heet Bobby, maar hij luistert niet naar zijn naam.'

'O, die hond kennen we wel. Die zit wel vaker bij ons in de tram. Ga maar naar de Jan van Galenstraat, dan komt hij er zo weer aan. Goedemiddag!' En de verbinding wordt verbroken.

De buurman blijft bij de telefoon. Ik loop met de buurvrouw naar de tramhalte. Net als we daar aankomen stopt er een tram. Bobby stapt vrolijk kwispelend uit.

Kattenkwaad

Mijn broer Ben zegt zachtjes tegen mij: 'Wim, we gaan vandaag iets leuks doen. Pak een krant uit de krantenbak en verstop die onder je trui. Dan pak ik lucifers uit de keuken.' 'Ma, we gaan buiten spelen', roept Ben. 'Goed jongens, maar niet langer dan een uurtje. Jullie vader komt zo thuis en dan gaan we gelijk aan tafel.'

Als we buiten zijn, met een krant en lucifers, vraag ik aan Ben: 'Wat gaan we eigenlijk doen?' 'Wacht maar af. Het wordt heel leuk.' Mijn nieuwsgierigheid is gewekt. 'Zeg nou even wat we gaan doen. Ik wil het weten!' Ben zegt niets en loopt door, kijkend naar de stoeptegels. 'Waarom kijk je steeds naar de stoep?' 'Dat moet jij ook doen. Ik zoek een hondendrol.' 'Een hondendrol? Wat is dat voor flauwekul.' Ondertussen zie ik er eentje liggen. 'Kijk, daar ligt een hele grote.' 'Prima! Nu moeten we een stokje zoeken,' zegt Ben. We vinden al snel een houtje waarmee we de drol op de krant duwen. 'Jij moet de krant met de drol dragen', zegt Ben. 'Dan moet jij eerst zeggen wat we ermee gaan doen, anders doe ik het niet.' Ben pakt de krant zelf op en loopt door.

Twee straten verder staat hij stil bij een rijtje huizen. 'Kijk, bij dat laatste huis leggen we de krant voor de deur en steken hem in brand. Zodra de krant brandt moet jij op de bel drukken. Dan rennen we weg en kijken om de hoek wat er gebeurt.' We leggen de krant met de drol erin voor de deur. Ben steekt de krant aan. Ik druk op de bel. We rennen de hoek om en wachten af. De deur gaat open.

Een grote kerel kijkt verschrikt naar de brandende krant. Met twee voeten tegelijk probeert hij het vuurtje uit te trappen, maar dat is nog niet zo gemakkelijk. Een vrouw met een schort voor komt ook naar buiten. Ze roept: 'Kees, wat doe je? Je zit onder de stront!'

Als we thuiskomen staat het eten al op tafel. Ma zegt: 'Snel jongens, handen wassen en aan tafel.' Pa vraagt: 'Wat hebben jullie een kleur... wat hebben jullie nu weer uitgespookt?' Ben en ik kijken elkaar aan en schieten in de lach. 'Haha, het lachen zal jullie snel vergaan als je ziet wat we eten', zegt pa. Inderdaad: spruitjes.